

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce N. V. A.,** zastoupeného JUDr. Jiřinou Štilcovou, advokátkou se sídlem Čs. Armády 143, Příbram, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 9. 4. 2003, č.j. OAM-149/AŘ-2002, vedeného u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 46 Az 591/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2003 č. j. 46 Az 591/2003 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízen o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ministra vnitra označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byl zamítnut rozklad žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 10. 2001 čj. OAM-2650/CU-02-C10-2001 o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a toto rozhodnutí potvrzeno s odůvodněním, že žalobcem uvedené důvody žádosti o udělení azylu nejsou důvody pro udělení azylu na území České republiky

podle ustanovení § 12 ani § 13 zákona o azylu a současně nebyl shledán důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu; zároveň bylo rozhodnuto, že se na jmenovaného nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2003 č. j. 46 Az 591/2003 - 37 byla zamítnuta žaloba proti uvedenému rozhodnutí ministra vnitra a rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně uvedl, že většina z žalobcem tvrzených důvodů odchodu z jeho domovské země byla natolik povšechná a nekonkrétní, že tyto nebyly shledány věrohodnými a proto tyto skutečnosti nebylo možno považovat za důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. K důkazům o předvolání žalobce k výslechům na národní výbor za účelem podání vysvětlení k propagaci očernění vlády soud prvního stupně uvedl, že tento důkaz sice shledal věrohodným, nicméně tato skutečnost nepředstavuje dostatečný důkaz o tom, že by žalobce byl skutečně orgány země původu pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by tato předvolání, která se navíc dále neopakovala, neboť žalobce využil možnosti policistu uplatit, u něj mohla vyvolat odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále se soud prvního stupně vyjádřil k nenárokovosti institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Pochybnosti žalobce o přesnosti tlumočení shledal krajský soud nedůvodnými, neboť návrh na zahájení řízení o udělení azylu i průběh pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu byl tlumočen tlumočníkem zapsaným v seznamu tlumočníků u Krajského soudu v Ústí nad Labem, jenž vykonal slib podle zákona o znalcích a tlumočnících. Soud prvního stupně závěrem shledal, že rozhodnutí podle § 28 zákona o azylu o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu je zákonu odpovídající. Z uvedených důvodů soud prvního stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl a poučil žalobce o možnosti podání kasační stížnosti.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že v řízení o udělení azylu i v řízení před soudem prvního stupně došlo k nesprávnému posouzení právní otázky, když podle stěžovatele byly jednoznačně prokázány důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, když stěžovatel jednoznačně osvědčil, že byl minimálně čtyřikrát předvolán k výslechům na Národní výbor ve městě K. S., přičemž hlavním důvodem předvolání bylo „vysvětlení k propagaci očernění vlády“. Soud prvního stupně pak podle názoru žalobce pochybil, když tuto skutečnost nepovažoval za věrohodný důkaz pronásledování žalobce ze strany státních orgánů v zemi původu nebo že neshledal, že tato předvolání mohla v žalobci vyvolat odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Hlavním důvodem nepodřazení těchto skutečností pod ustanovení § 12 zákona o azylu pak podle názoru stěžovatele bylo to, že se stěžovatel tomuto pronásledování mohl vyhnout i do budoucna pomocí podplácení. Stěžovatel přitom nemá jistotu, zda by i v budoucnu poskytování úplatků zabránilo jeho dalšímu politickému pronásledování a navíc v současné době není vzhledem ke své finanční situaci schopen úplatky poskytovat. Absurdní je podle názoru stěžovatele rovněž výklad spočívající v tom, že právě toto protiprávní chování stěžovatele spočívající v poskytnutí úplatku zakládá neexistenci důvodu pro poskytnutí azylu podle § 12 zákona o azylu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby rozhodnutí soudu prvního stupně bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ministerstvo vnitra ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí i rozsudek soudu

prvního stupně byly vydány v souladu s právními předpisy. Pro řízení o kasační stížnosti pak odkazuje na vlastní podání stěžovatele, zejména jeho výpovědi a dále na vydaná rozhodnutí. Závěrem ministerstvo vnitra navrhlo, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že kasační stížnost žalobce není důvodná.

Prvním žalobcem uváděným důvodem kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Praze neshledal. Krajský soud v Praze při vlastním přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v rámci žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu soud prvního stupně právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně a stejně tak je výrok rozhodnutí soudu prvního stupně, obdobně jako napadené rozhodnutí ministra vnitra, dostatečně odůvodněn. Nejvyšší správní soud k námitce žalobce, že nebylo při rozhodování o udělení azylu zohledněno několik předvolání stěžovatele na národní výbor, sděluje, že v řízení o udělení azylu tato skutečnost zohledněna byla, avšak nebylo shledáno, že tím byl založen důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť uvedené skutečnosti nebylo možné považovat za pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a v řízení o udělení azylu nebylo ani zjištěno, že postup policisty provádějícího výslechy mohl v žalobci způsobit odůvodněný strach z pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k námitce žalobce, že důvodem neudělení azylu bylo protiprávní jednání žalobce spočívající v uplácení výslech provádějících policistů, dále sděluje, že důvodem neudělení azylu stěžovateli podle § 12 zákona o azylu nebylo toto protiprávní jednání stěžovatele, nýbrž skutečnost, že žalobcem uváděné skutečnosti nebyly podřaditelné pod žádný ze zákonem o azylu taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu na území České republiky. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému

v souvislosti s řízením o kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu